

одяг. Та Ларрі вже порушив свій розписаний майже по секундах графік, тож почав нервувати.

— Що за лихо! Де мої навушники з підігріванням? — бурмотів він сердито. — Бракувало ще вуха собі там відморозити.

Хлопчина кинувся до купи одягу і став квапливо перекидати речі: хапав, а тоді знову кидав як не одне, то друге. З вікон його мансарди заледеніла вежа Біг-Бен* видавалася велетенським кришталевим стовпом. Днями Лондон накрило хвилею аномального холоду... Можна тільки уявити, які зараз люті морози в Росії!

— Гаразд, не алярмуємо, — сказав хлопець і зробив глибокий вдих, щоб опанувати себе. — Я завжди можу докупити теплі речі тут таки в Москві... Закладаюсь, у них там є вибір вушанок для суворої сибірської зими.

Заспокоївши так себе, він квапливо запхнув усе, що трапилося під руку, до валізи,

* Ви, звичайно, пам'ятаєте, що Біг-Бен з 2012 року називають Вежею королеви Єлизавети.

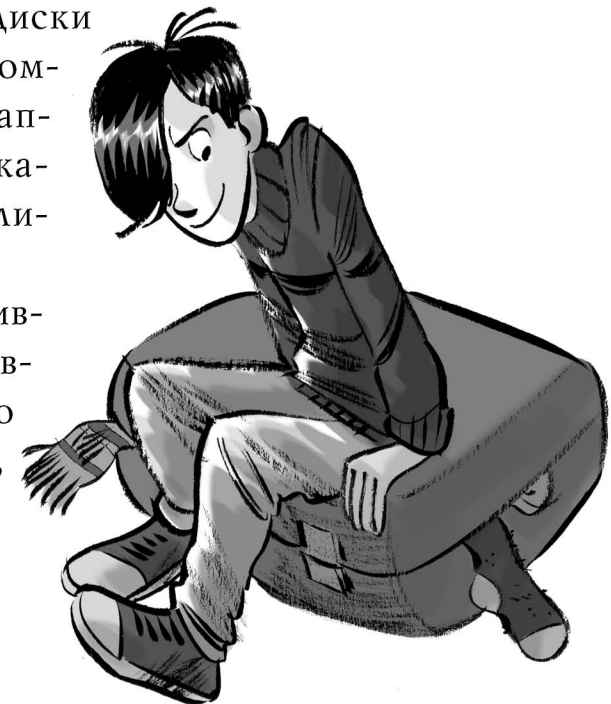

сів зверху, щоб замкнути її замки, і потягнув важелкзну ношу до дверей.

Коло дверей Ларрі обернувся і востаннє оглянув вітальню. У кімнаті панував цілковитий безлад, та Ларрі було на те начхати. Головне — чи не бракує чогось для поїздки? Паспорт, віза, митна декларація? Досьє у справі? Технологічні гаджети, які можуть стати в нагоді під час розслідування?

Хлопець почухав голову, пригладив чорнявого чуба і вкотре перевірів свій гаманець, шухляди, письмовий стіл. Переглянув жорсткі диски своїх семи комп'ютерів — раптом забув перекачати якісь важливі файли?

Усе перевіривши, він потягнувся і задоволено всміхнувся. Ні, нічого не забув.

тера Кента. А тоді, зваживши безперспективність сутички з колишнім боксером-важковаговиком, мерщій усілися у своє авто.

Мажордом знизав плечима, сів за кермо, і лімузин знову рушив у повній тиші. Агата й далі переписувала адреси й номери телефонів, схиливши голову над нотатником. Схоже, що вона не помітила ані дрібної аварії, ані ризику гострої суперечки. Упродовж минулого тижня дівчинка замислено блукала сімейною бібліотекою і гортала величезні томи з історії Росії. Містер Кент

вважав, що Агата, як завжди, збирає матеріал для чергового детективного оповідання, бо та мріяла стати письменницею.

Але він помилявся.

Напередодні ввечері Агата нарешті розкрила мажордому мету своїх пошуків і причину їхньої секретності. Ларрі бере участь у вкрай небезпечному розслідуванні, тож просив її нікому не розповідати про це. Агата й сама не знала подробиць — тільки мету чергової місії, а докладнішу інформацію мав тільки сам кузен Ларрі. В одному, однак, Агата була впевнена: злодія вони шукатимуть на легендарній Транссибірській залізниці — Транссибі, тож кілька днів подорожуватимуть залізничним потягом.

Ще з ночі містер Кент спакував валізи, поклавши запас теплих речей.

— Гм... міс Агато? — кахикнув він, скеровуючи лімузин до центру міста. — Можу я вас відволікти на секунду?

У відповідь дівчинка підвела голову, відклала ручку з нотатником і підхопила на руки бешкетного Ватсона. Кіт, невдоволено

На екрані світилося зображення червононукатої рівнини.

— Бачите оці цяточки? — запитав Ларрі, показуючи друзям картинку. — Дядько Джек стверджує, що це залишки загиблої давньої цивілізації. Тепер я хочу спробувати роздивитися їх уважніше.

Агата лише зітхнула.

У цей момент повз них до бару пройшла пара. Чоловікові на вигляд було за шістдесят — високий і огрядний, навіть надмірної ваги, з живими сірими очима. Його супроводжувала вродлива молода жінка з гнучким станом.

— Здається, я десь їх бачила на світлині, — стиха проказала Агата.

Вона вже майже знайшла дані на незнайомців на славнозвісних полицях своєї пам'яті, аж тут пролунав сигнал айфона. Кузен показав їй фото пари на дисплеї.

— Його звати Сергій Лев, — сказав Ларрі він. — Шістдесят три роки. Впродовж останніх чотирьох він диригент славетного Московського симфонічного оркестру. Блискучий піаніст.

